

en rigelig Maalestok. Det er en almindelig Talemaade, der ikke forandrer eller forbedrer det allermindste paa dette Omraade. Det ærede Medlem ved fuldt saa godt som jeg, hvor megen Vægt man kan tillægge den Forudseenhed, hvormed et Menneske paa 18 Aar vælger sin Livsstilling. Det er vist det ringeste Tal, der har et klart Begreb om, hvad de gøre paa det Tidspunkt. Det, som et Menneske paa 18 Aar mindst af alt tager Hensyn til, naar han skal vælge sin Livsstilling, er, om den betales med nogle Hundrede Kroner mere eller mindre om Aaret. Det er ikke noget godt Argument og et Argument, som jeg ikke havde ventet fra det ærede Medlem.

Saa serverede det ærede Medlem for Assens en Historie (*Berntsen*: En virkelig Tildragelse!) — ja, det kan man ogsaa kalde en Historie — om, hvor vanskeligt det havde været for en fink og begavet Mand at slippe frem til Stillingen som Officer. Jeg benægter ikke denne Histories Rigtighed, saa meget mindre, som jeg maaske mere end mange andre har haft Lejlighed til at se, at den omtalte Opfattelse kan gøre sig gældende i Hæren. Men jeg vil samtidig sige til det ærede Medlem, at saa skulde han paa ethvert Punkt gøre sit til, at det friske Blod fra de bredere Lag kan komme ind i Officerskorpsen. Hvad der deraf er kommet ind, har Hæren ikke haft Skade af, tværtimod har det været et ikke uvæsentligt Middel til at sætte Officererne i bedre Forstaaelse med den almindelige Befolkning, end der vilde være kommet, naar Officererne aldrig havde sat Fødderne andre Steder end paa Stenbroen. Netop ud fra det Synspunkt skulde det ærede Medlem hjælpe til paa ethvert Punkt at lette disse Folk Indtrædelsen blandt Officererne. Men den lettes ikke, fordi man tager en enkelt Mand under sine Vinger og med den Indflydelse, det ærede Medlem har, hjælper ham igennem; dette Formaaels Opnaaelse lettes bedre ved, at man paa ethvert Punkt, f. Eks. ved at give ordentlige Lønninger, letter Adgangen for Folkets Sønner. Jeg erkender, at den Vej, det ærede Medlem nævnedes, gennem Officersskolens yngste Klasse, er den naturlige Adgang for disse Folk, men det er ikke den eneste. Jeg er fuldkommen klar over, at min Anskuelse ikke vil blive godkendt af alle i denne Sal og endnu mindre uden for den, men jeg hævder fremdeles, at man gør Hæren og Landet og Forsvaret den bedste Gavn ved at søge at ordne Adgangen saaledes,

at Folk fra alle Samfundslag, naar de have Evner, Dygtighed og Kræfter dertil, kunne naa frem til en hvilken som helst Stilling i Hæren. Først derved kommer den i fuld Kontakt med Befolkningen, først derved kommer den til at løse sin Opgave, hvis Kravet dertil maatte blive stillet. Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag.

Formanden: Det ærede Medlem, som nu talte, fremkom med en Udtalelse om, at en vis Klasse af Medborgere var bleven skandaløst behandlet af Lovgivningsmagten. En saadan Udtalelse kan ikke passere.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): Dette Lovforslag har nu faaet Omtale fra alle Sider i Salen, og det er derfor naturligt, at jeg siger et Par Ord i den Anledning. Forinden vil jeg dog gøre opmærksom paa, hvad Grunden egentlig er til, at Lovforslaget er fremkommet. Jeg har sagt det tidligere, men jeg tror, der er god Anledning til at gentage det her. Den egentlige Grund til, at Lovforslaget er fremkommet, er den, at det efterhaanden er blevet en Nødvendighed at faa disse Lønninger ændrede. Jeg har gjort opmærksom derpaa i Motiverne til Lovforslaget, og jeg har der først anført Forholdet med Hensyn til Officierterne. Naar det udtrykkelig hedder i Hærlovens § 146, at navnlig Posterne som Materialforvaltere, Depotforvaltere, Bygningsskrivere, Arkivar og Tegnere fortrinsvis besættes med veltjente og til disse Poster skikkede Underofficerer, er det et ligefremt Paabud til Administrationen om at ansætte veltjente Underofficerer i disse Poster. Naar saa Lovgivningsmagten ordner Lønningsforholdene saaledes, at det bliver et paaviseligt Tab for dygtige Underofficerer at gaa over i disse Poster, har Lovgivningsmagten ad den Vej hindret Administrationen i at udføre Loven efter sin Ordlyd og sin Hensigt, men det er ingen heldig Tilstand. Man maa paaregne, at Lovgivningsmagten paa ethvert Tidspunkt vil være medvirkende til at ordne Lovene saaledes, at de kunne udføres baade efter deres Ord og efter deres Aand. Ganske paa samme Maade forholder det sig, naar man ser hen til Intendanturkorpsen. Her blev der for nogle Aar siden vedtaget en Lov om Ordningen af Intendanturkorpsen, og det blev ved denne Lejlighed meget stærkt fremhævet, at man ønskede, at Tilgangen som Intendanturkorpsen skulde ske fra selve Korpsen og